

FUTUR I PERSPECTIVES DE LES NORMES DE CASTELLÓ

Per Joan Oleza, degà de la Facultat de Filologia, i Joan Ramon Borrás, professor

LA promulgació de les Normes de Castelló, acord transaccional signat l'any 1932 a Castelló de la Plana, tancà un procés d'anarquia ortogràfica i va suposar un gran pas cap a la *normalització* de la nostra llengua.

Cal no confondre *normativització* —elaboració d'unes normes ortogràfiques i gramaticals— amb *normalització* —ús normal d'un idioma en qualsevol situació— per bé que aquests dos conceptes van íntimament lligats. En efecte, no es pot acometre una normalització lingüística, especialment en aquelles llengües oprimides, si no hi ha hagut prèviament un procés de codificació de la llengua.

Bé que ho saben els *antinormistes sectaris*, tal com els anomena V. Pitarch (1), i és per això que proposen noves codificacions ortogràfiques farcides de disbarats amb l'objectiu clar i contundent de tancar el pas al procés de normalització i de provocar la substitució lingüística (2).

És obvi que les bases del 32 són perfectibles i, en alguns aspectes, han estat modificades, ja que els acords signats a Castelló no tenien la pretensió de romandre immutables.

Aquestes Normes mantenen hui

dia una plena vigència, com ho demostra la profusió de producció literària, assagística, etcètera, que les adopta —tret d'abandons de poc valor representatiu quantitativa i qualitativa—, així com el gran nombre de cursos de llengua que es basen en aquestes. De retruc, ens obren un camí cap a la normalització lingüística. I això és el que ara importa veritablement. Sense dogmatitzar la infal·libilitat de les Normes, —és més, essent conscients de llur perfectibilitat—, cal que ens aboquem prioritàriament i de ple a un procés de normalització total; en definitiva, desenvolupar tots els elements dinamitzadors que es troben implícits en els acords del 32.

Perquè, ¿de què ens serviria primar, per damunt de tot, l'esforç complicat i consensual de modificar les Normes de Castelló, si encara no hem assolit que la llengua siga un fet «normal» en la nostra societat? ¿Sobre quins usos lingüístics aplicariem el costós experiment ortogràfic? No; l'objectiu més urgent, ara per ara, és, a parer nostre, normalitzar la llengua, és a dir: alfabetitzar els valencians en llur pròpia llengua, redignificar-la invertint el procés de degradació que la corromp, difondre-la al llarg i ample

del nostre espai social i comunitari establint-la fermament a l'ensenyament, potenciar-la al màxim als mitjans de comunicació, elaborar un nivell *estàndard* bastit sobre els principis de *policentrisme* i de *convergència* i, respecte als usos populars, estendre-la al conjunt de l'administració, retornant-li, en suma, el vell prestigi social de forma que esdevinga desitjable i profitós el seu ús social.

Només així haurem tret el suc d'aquell acord valencià que l'any 32 se signà a Castelló i que hui encara aguarda que els valencians estiguem a l'altura que ens exigeix desde la seua fita històrica.

València, novembre de 1982.

(1) Pitarch i Almela, Vicent: Pròleg a Pérez Moragon, Francesc, *Les Normes de Castelló*, València, quaderns 3 i 4, número 25, Eliseu Climent ed., 1982, p. 25 i passim.

(2) Per un estudi dels «disbarats» ortogràfics, vid. Colon i Domènech, Germà: «Les Normes de Castelló i unes consideracions ortogràfiques», dins *Homenatge a Pompeu Fabra*, Barcelona, Universitat de Barcelona, 1982, pp. 41-52, i també Borrás, Joan-Ramon: *Les Normes de l'Academia. Anàlisi d'una aberració*, València, quaderns 3 i 4, número 24, Eliseu Climent ed., 1982.